

KAPITOLA DRUHÁ

SKLO, KTERÉ ZMIZELO

Ode dne, kdy se Dursleyovi probudili a našli na prahu přede dveřmi svého synovce, uplynulo bezmála deset let, Zobi ulice se však skoro vůbec nezměnila. Paprsky vycházejícího slunce ozářily tytéž upravené předzahrádky a na domovních dveřích u Dursleyových se v nich zaleskla mosazná číslice čtyři; pak pronikly i do obývacího pokoje, kde to vypadalo téměř stejně jako tenkrát večer, kdy se pan Dursley díval v televizi na onu osudnou zprávu o sovách. Jedině fotografie na krbu ukazovaly, kolik času mezitím opravdu uplynulo. Před deseti lety tam byly desítky snímků něčeho, co vypadalo jako velký růžový plážový míč, na který někdo nasadil pletené čepičky s bambulkou v nejrůznějších barvách – jenže Dudley

Dursley už nebyl malé dítě, a fotografie teď ukazovaly světlovlasého hromotluka, jak jede na svém prvním kole, sedí o pouti na kolotoči a hraje s otcem počítačovou hru, a jak ho matka objímá a líbá. V celé místnosti se nenašla jediná známka, že by v domě žil ještě nějaký jiný chlapec.

Harry Potter tam nicméně stále byl; v tu chvíli ještě spal, neměl však už spát dlouho. Teta Petunie totiž byla vzhůru a její ječivý hlas byl první zvuk, který se po ránu rozlehl domem.

„Vstávat! Vstávat! Hajdu z postele!“

Harry sebou trhl a probudil se. Teta znovu zabušila na dveře.

„Vylez!“ vřískla. Harry ji slyšel, jak jde do kuchyně a staví na sporák pánev. Převrátil

se na záda a ještě si zkusil vybavit sen, který se mu před chvílí zdál. Byl to hezký sen a byla v něm motorka, která létala.

Měl podivný pocit, že stejný sen se mu zdál už někdy dřív.

Teta znovu stála za dveřmi.

„Už jsi vstal?“ naléhala.

„Skoro,“ řekl Harry.

„Tak sebou pohni, chci, abys mi dal pozor na slaninu. A neopovaž se ji připálit! Na Dudleyho narozeniny musí být všecko jaksepatří.“

Harry jen zasténal.

„Co jsi říkal?“ vyštěkla na něj teta přes dveře.

„Nic, vůbec nic.“

Dudleyho narozeniny – jak jenom na ně mohl zapomenout? Harry pomalu vylezl z postele a začal hledat ponožky. Pod postelí nějaké našel, z jedné vyklepal pavouka a natáhl si je. Na pavouky byl zvyklý, poněvadž v přístěnku pod schody jich bylo plno, a právě tam spával.

Když už byl oblečený, sešel předsíní dolů do kuchyně. Stůl málem nebylo vidět, tolik na něm leželo dárků k Dudleyho narozeninám. Vypadalo to, že Dudley dostal ten nový počítač, který chtěl, nemluvě o druhém televizoru a závodním kole. Proč vlastně chtěl závodní kolo, byla pro Harryho záhada, poněvadž Dudley byl tlustý jako bečka a tělesná cvičení nenáviděl – pokud k nim ovšem nepatřilo, že do někoho mohl bušit pěstmi. Dudleyho oblíbeným cvičným pytlek byl Harry, často se mu ho ovšem nepodařilo chytit. Har-

ry na to nevypadal, ale uměl utíkat velice rychle.

Možná s tím mělo co dělat to, že žil v tmavém přístěnku, avšak na svůj věk byl i tak pořád malý a hubený. A vypadal ještě menší a hubenější, než byl doopravdy, poněvadž nikdy nenosil nic jiného než odložené šatstvo po Dudleym, a ten byl snad čtyřikrát silnější než on. Harry byl hubený v obličejí, měl vyčnělá kolena, černé vlasy a zářivě zelené oči. Nosil kulaté brýle, které držela pohromadě jen spousta izolepy – tolikrát už od Dudleyho dostal pěstí do nosu.

Jediné, co se Harrymu na jeho vlastním obličejí zamlouvalo, byla velice tenká jizva na čele, která svým tvarem připomínala blesk. Pokud se pamatoval, měl ji odjakživa, a první otázku, na kterou si vůbec dokázal vzpomenout, položil tetě Petunii, když se jí zeptal, jak k té jizvě přišel.

„Při té havárii, kdy zahynuli tvoji rodiče,“ řekla mu tenkrát. „A nech si ty hloupé otázky.“

Nech si ty hloupé otázky – to byla první zásada, pokud s Dursleyovými chtěl vycházet v klidu.

Strýc Vernon přišel do kuchyně ve chvíli, kdy Harry obracel slaninu.

„Běž se učesat!“ utrl se na něj místo raního pozdravu. Asi tak jednou týdně se strýc Vernon podíval přes noviny a vykřikl, že Harry potřebuje ostříhat. Harry se nejspíš dával stříhat častěji než všichni ostatní chlapi z jeho třídy dohromady, ale nic se tím nezmě-

nilo, poněvadž vlasy mu prostě rostly po celé hlavě jak divě.

Harry už smažil vejce, když do kuchyně přišel i Dudley s matkou. Dudley se velice podobal strýci Vernonovi. Měl tučný růžový obličej, skoro žádný krk, malá, vodová modrá očka a husté světlé vlasy, hladce ulíznuté na tupé, sádelnaté hlavě. Teta Petunie často říkala, že Dudley vypadá jako andělíček – Harry zase často tvrdil, že Dudley vypadá jako čuník s parukou.

Harry přinesl na stůl talíře s vejci a se slaninou, což nebylo nic snadného, tak málo na něm bylo místa. Dudley si mezitím přepočítával dárky a pak se mu protáhl obličej.

„Třicet šest,“ řekl a podíval se na matku a na otce. „To je o dva míň než loni.“

„Drahoušku, ty jsi ale nepočítal dárek od tetičky Marge; vidíš, tady pod tím velikým, co máš od maminky a od tatínka.“

„Dobrá, tak je jich třicet sedm,“ řekl Dudley a celý zrudl v obličejí.

Harry vytušil, že jeho bratránek je na nejlepší cestě k pořádnému záchvatu vzteku, a tak začal hltat svou slaninu, jak nejrychleji uměl – to pro případ, že by Dudley převrhl stůl.

Teta Petunie zřejmě také vycítila nebezpečí, poněvadž spěšně řekla: „A ještě ti koupíme dva další dárky, až dnes pojedeme do města. Co na to říkáš, zlato?“

Ještě dva dárky. Bude to v pořádku?“

Dudley o tom chvilku přemýšlel; vypadalo to, že ho to stojí značnou námahu. Nakonec řekl pomalu: „Takže jich budu mít třicet... třicet...“

„Třicet devět, drahoušku,“ řekla teta Petunie.

„Mhm,“ Dudley se ztěžka posadil a popadl nejbližší balíček. „Pak je to v pořádku.“

Strýc Vernon se spokojeně uchechtl.

„Náš malý dareba chce dostat, co mu patří, zrovna tak jako jeho otec. Jsi pašák, Dudley,“ a prohrábl mu rukou vlasy.

V tu chvíli zazvonil telefon a teta Petunie ho šla zvednout; Harry a strýc Vernon se zatím dívali, jak Dudley vybaluje závodní kolo, filmovou kameru, letadlo s dálkovým ovládním, šestnáct nových počítačových her a video. Právě strhával papír ze zlatých náramkových hodinek, když se teta Petunie vrátila od telefonu celá rozčilená a ustaraná.

„Špatná zpráva, Vernone,“ oznámila. „Paní Figgová si zlomila nohu. Nemůže si ho –“ pohodila hlavou směrem k Harrymu – „na dnešek vzít.“

Dudleymu samým zděšením poklesla brada, zato Harrymu poskočilo srdce. Každý rok

jezdili rodiče na Dudleyho narozeniny se svým synáčkem a s některým jeho kamarádem do města, do zábavních parků, jídelen s hamburgry nebo do kina; a každý rok nechávali Harryho u paní Figgové, potřeštěné staré dámy, která bydlela o dvě ulice dál. Harry to tam nenáviděl. Po celém domě to páchlo zelím a paní Figgová ho nutila, aby si prohlédl fotografie všech koček, které kdy v životě měla.

„Co teď?“ řekla teta Petunie a vztekle zahlížela na Harryho, jako by si to snad vymyslel on. Harry věděl, že by mu mělo být líto, jestli si paní Figgová zlomila nohu; nebylo to však nijak snadné, když si připustil, že uplyne celý rok, než se zas bude muset dívat na Mindu, Bělunku, pana Tlapku a Chocholku.

„Mohli bychom zavolat Marge,“ navrhl strýc Vernon.

„Nemluv hlouposti, Vernone, víš, že toho kluka nemůže vystát.“

Dursleyovi takhle o Harrym mluvili často, jako kdyby tam vůbec nebyl – nebo spíš jako kdyby to bylo něco odporného, co jim nerozumí ani slovo, asi jako nějaký slimák.

„A co ta – jak ona se jmenuje, ta tvoje přítelkyně – Yvonne?“

„Ta je na dovolené na Mallorce,“ odsekla teta Petunie.

„Mohli byste mě prostě nechat tady,“ navrhl Harry s nenadálou nadějí (aspoň jednou by se mohl v televizi dívat, nač by chtěl, a možná si i vyzkoušet Dudleyho počítač).

Teta Petunie se zatvářila, jako by právě spolkla citron.

„A až se vrátíme, najít dům v troskách?“ zavrčela.

„Já bych ho přece do povětří nevyhodil,“ ohradil se Harry, ale neposlouchali ho.

„Třeba bychom ho mohli vzít s sebou,“ řekla teta Petunie pomalu, „a nechat ho v autě před zoo.“

„To auto je nové, nemůže v něm zůstat sedět sám.“

Dudley se nahlas rozbřečel. Vlastně neplakal doopravdy a bylo to už kolik let, co doopravdy plakal, věděl však, že když zkřiví tvář a začne fňukat, matka pro něj udělá všechno, co mu na očích uvidí.

„Ty můj Dudloušku, neplač, maminka přece nedovolí, aby ti pokazili narozeniny,“ vykřikla a sevřela ho v náručí.

„Já... já nechci... aby... aby jel s námi!“ vriskal Dudley mezi předstíranými hlasitými vzlyky. „Když on vždycky všechno pokazí!“ A škvírou mezi mat-

činými pažemi vrhl na Harryho ošklivý pohled.

Právě v tu chvíli zazvonil zvonek – „Můj ty bože, už jsou tady!“ vykřikla teta Petunie zoufale – a za okamžik vešel dovnitř Piers Polkiss, Dudleyho nejlepší kamarád, se svou matkou. Piers byl vychrtlý chlapec s krysí tváří. Obvykle to byl on, kdo jiným držel ruce za zády, zatímco je Dudley tloukl. Dudley okamžitě přestal dělat, že pláče.

Půl hodiny nato Harry, ač ještě pořád nemohl uvěřit svému štěstí, seděl s Piersem a s Dudleym na zadních sedadlech auta pana Dursleyho a poprvé v životě se jel podívat do zoo. Jeho teta a strýc nedokázali vymyslet nic jiného, co s ním udělat, ale ještě než vyjeli, vzal si strýc Vernon Harryho stranou.

„Varuju tě,“ prohlásil, tučnou brunátnou tvář až těsně u Harryho obličej, „varuju tě předem, kluku – opovaž se něco vyvést, rozumíš, cokoliv – a necháme tě v tom přístěnku až do Vánoc!“

„Já nic nevyvedu,“ ujišťoval Harry, „namouduši...“

Jenže strýc Vernon mu nevěřil. Nikdy mu nikdo nevěřil. Problém byl v tom, že kolem Harryho se často děly podivné věci, a bylo zbytečné Dursleyovým vykládat, že on za to nemůže.

Jednou už toho teta Petunie měla dost, když Harry přišel od holiče a vypadal, jako kdyby tam vůbec nebyl, vzala kuchyňské nůžky a ostříhala ho tak nakrátko, že měl hlavu málem holou až na čupřinu nad čelem, kterou mu nechala, „aby zakryla tu strašnou jizvu“. Dudley se při pohledu na něj válel smíchy a Harry prožil bezesnou noc, když si představoval příští den ve škole, kde se mu už tak posmívali pro jeho pytlovité oblečení a brýle splepené izolepou. Když se však příštího rána probudil, zjistil, že má vlasy přesně takové jako předtím, než mu je teta Petunie ostříhala. Dostal za to týden domácího vězení v přístěnku, i když se pokoušel vysvětlovat, že si neumí vysvětlit, jak mu vlasy tak rychle narostly.

Jindy zas teta Petunie zkoušela navléknout ho do hnusného starého svetru po Dudleym (hnědého s oranžovými bambulkami). Čím víc se snažila přetáhnout mu ho přes hlavu, tím se svetr zdál menší, až nakonec by snad mohl být leda nějakému maňáskovi, určitě však nebyl dost velký Harrymu. Teta Petunie nakonec došla k názoru, že se svetr musel srazit při praní, a Harryho k jeho obrovské úlevě ani nepotrestala.

Na druhé straně se octl opravdu v pořádné bryndě tenkrát, když ho našli na střeše školní kuchyně. Dudleyho banda ho honila jako obvykle, když Harry ke svému vlastnímu překvapení – stejně jako k překvapení všech ostatních – zčistajasna seděl na komíně. Dursleyovi dostali od ředitelky velice pobou-

řený dopis, v kterém si na Harryho stěžovala, že leze po školních budovách. Jediné, oč se pokoušel (jak křičel na strýce Vernona přes zamčené dveře přístěnku), přitom bylo skočit za velké nádoby na odpadky venku před kuchyňskými dveřmi. Harry si myslel, že ho při skoku nejspíš strhl vítr.

Dnes se však určitě nic zlého nepříhodu. Stálo to i za to, že jede s Dudleym a s Piersem, pokud stráví den někde jinde než ve ško-

le, v přístěnku nebo v obývacím pokoji paní Figgové, kde to páchlo zelím.

Strýc Vernon řídil auto a přitom si stěžoval tetě Petunii. Rád si stěžoval na všechno možné: lidé v práci, Harry, městská rada, Harry, banka a Harry – to byla jen některá z jeho oblíbených témat. Dnes ráno to byly motorky.

„...jezdí s tím jako šílenci, chuligáni jedni,“ rozčilil se, když je jedna předjela.

„Mně se o jedné motorce zdálo,“ řekl Harry, jak si na to náhle vzpomněl. „Létala ve vzduchu.“

Strýc Vernon div že nevrátil do auta před sebou. Otočil se na sedadle dozadu, tvář rudou jako obrovská červená řepa s knírem, a zařval na Harryho:

„MOTORKY NELÉTAJÍ!“

Dudley a Piers se zahihňali.

„Já vím, že ne,“ řekl Harry. „Tohle byl jenom sen.“ Býval by však raději, kdyby vůbec nic neřekl. Pokud Dursleyovi něco nesnášeli ještě víc než jeho zvědavé otázky, pak to byly jeho řeči o tom, že si něco počíná jinak, než by mělo, a nesešlo na tom, jestli to bylo ve snu, nebo třeba v kresleném seriálu – nejspíš si mysleli, že by ho to mohlo přivést na nebezpečné nápady.

Byla krásná slunečná sobota a zoologická zahrada se hemžila rodinami s dětmi. U vchodu Dursleyovi koupili Dudleymu a Piersovi velkou čokoládovou zmrzlinu a potom, jelikož usmívající se paní v maringotce se Harryho zeptala, co chce, než ho stačili odtáhnout pryč,

koupili i jemu laciné citronové lízátko. Ani to nebylo špatné, pomyslel si Harry a lízal ho, zatímco pozorovali gorilu, která se škrábala na hlavě a nápadně se podobala Dudleymu, až na to, že nebyla světlolvasá.

Pro Harryho to bylo za dlouhou dobu nejhezčí ráno. Z opatrnosti se držel trochu stranou od Dursleyových, aby se Dudley a Piers, které kolem poledne už zvířata začínala nudit, neuchýlili ke své oblíbené zábavě a nezačali ho mlátit. Naobědvali se v místní restauraci, a když Dudley dostal záchvat vzteku, poněvadž opečená klobása, kterou mu přinesli, nebyla dost velká, koupil mu strýc Vernon jinou, a Harry směl dojíst tu první.

Později si samozřejmě říkal, že měl tušit, že je to všecko příliš krásné, než aby to vydrželo.

Po obědě zamířili do pavilonu plazů. Bylo tam chladno a tma a všude po stěnách zářila skleněná terária. Za skly se po kusech dřeva a po kamení plazili a lezli nejrůznější hadi a ještěrky. Dudley a Piers chtěli vidět velké jedovaté kobry a tlusté krajty, schopné rozmačkat dospělého člověka. Dudley okamžitě objevil největšího hada v celém pavilonu. Mohl by se dvakrát ovinout kolem auta strýce Vernona a zmačkat ho, že by se vešlo do popelnice – v tu chvíli se však nezdálo, že by něco takového chtěl provést. Po pravdě totiž tvrdě spal.

Dudley tam stál s nosem přimáčknutým na sklo a upřeně zíral na lesklé hnědé smyčky.

„Udělej něco, ať se pohne,“ zakňoural na otce. Strýc Vernon zatukal na sklo, ale had se nehnul ani trošku.

„Ještě jednou,“ poručil Dudley. Strýc Vernon pohotově zaklepal prsty na sklo, ale had klímal dál.

„To je nuda,“ reptal Dudley a zamířil pryč.

Harry se postavil před terárium a pozorně se na hada zahleděl. Nijak by ho nepřekvapilo, kdyby had sám umřel nudou – neměl kolem sebe nikoho jiného než hloupé lidi, kteří